

ligere og i hvert Fald ikke overskride den alt i Forvejen lange Tidsfrist af 2 Maa-neder, imellem en Begæring om Forhand-ling og den Tid, da denne finder Sted. Dette var nu kun en lille Sidebemærkning, hvorefter jeg igen kommer tilbage til Sa-gen: tvungen Forflyttelse. Boligforholdene i Fredericia er yderst fortvivlede. Der er næsten ikke en eneste 2-Værelseslejlighed at faa, den Slags Lejligheder, som Tog-personalet er vant til at bebo i Aarhus, og medens de i Aarhus betalte en Husleje af omtrent 300 Kr. om Aaret, maa de i Fredericia tage de enkelte 3-Værelseslej-ligheder, der er, og betale 400—450 Kr. om Aaret i Husleje.

Dette er uhyggelige Tilstande for disse Folk i en Tid, hvor det er vanskeligt for den enkelte at klare sig i økonomisk Henseende. Fra autentisk Side ved jeg desuden, at af disse 13 forflyttede Familier havde 9 lejet sig ind i nye Huse, men da de var flyttet ind, forbød Sundhedskommissionen dem at bebo disse Lejligheder, i hvert Fald at sove der om Natten, indtil Husene havde været længe nok under Tag og var tilstrækkeligt tørre. Disse 9 Familier maatte da leje sig ind hos fremmede Folk. De 4 andre Familier har forsøgt at blive optaget paa kommunale Husvildeafdeling, men Kommunen kunde ikke modtage mere end 1 af disse Familier; de 3 andre maatte da flytte tilbage til Aarhus — saafremt de da var flyttede derfra, hvilket jeg ikke ved —, i hvert Fald kunde de ingen Lejlighed faa i Fredericia. Hvad man nu vil gøre ved disse 3 Familier, ved jeg ikke. Naar der ikke kan faas nogen Lejlighed i Fredericia, og man ikke kan optage dem paa Husvildeafdelingen der, maa de vel blive boende i Aarhus, og saa maa vel Generaldirektionen eller Statsbanerne betale Opholdet for dem der. Saaledes er de faktiske og ganske fortvivlede Boligforhold i Fredericia, og dette har Organisationen gjort Generaldirektionen opmærksom paa for lang Tid siden. Desuagtet har den tidligere Generaldirektør fastholdt Forflyttelsen. Dette ser saa meget mærkeligere ud, som man i samme Tidsperiode, da man forflyttede det faste Togpersonale fra Aarhus til Fredericia, har forflyttet en Portør fra Randers til Aarhus og 4 Portører fra Sjælland til Aarhus for at forrette Togtjeneste der. Forstaa det, hvem der kan! Hverken Togpersonalet eller udenforstaaende kan forstaa Visdommen i denne højere Administration. Jeg synes ikke, at man bør flytte om med Tog- og Maskinpersonalet paa

samme Maade, som med Brikkerne paa et Skakbræt. Der bør dog være paatrængende nødvendige Grunde til, at en saadan Forflyttelse skal finde Sted. Jeg ved vel, at Statsbanerne mener, at de sparer nogle Penge ved disse Forflyttelser, og det kan ogsaa være, at det er Tilfældet, om end det er tvivlsomt. Men hvis Tog- og Maskinpersonalet skal være udsat for den Slags Forflyttelser, hver Gang der sker den mindste Forandring i Køreplanen, vil det blive utaalelige Tilstande for dem at leve under. Naar en Familie har været bosiddende i en By i en halv Snes eller en hel Snes Aar, har skabt sig et eget Hjem og maaske har Børn, der kun har et eller to Aar tilbage af deres Skoletid og nu gaar i den kommunale Mellemskole, og saa bliver forflyttet til en By, hvor der maaske ikke findes en saadan Skole, saa bliver denne Families Forhold i denne og andre Henseender saa forrykket, at de sikkert mange Gange maatte ønske, at de aldrig var kommet indenfor Statsbanernes Rammer. Jeg vil meget anmode den højtæredede Trafikminister om at modarbejde den Slags Tvangsforflytninger i saa vid Udstrækning som muligt. Jeg tror, at man i flere Tilfælde dog vil flytte nogle tilbage igen, og man maatte da godt kunne vente med Forflyttelsen, indtil der indtræder Vakance. Jeg tror, at de faa Kroner, som Staten kan tjene ved denne Slags Forflyttelser, langt fra kan veje op mod det store Tab, der derved paa forskellig Maade tilføjes den enkelte.

Saa har jeg endnu kun et Par smaa Henstillinger til den højtæredede Minister. Den første gaar ud paa, om man ikke igen kunde indføre for de ved Statsbanerne ansatte den Regel, der tidligere gjaldt, at de kan faa Fripas til deres Familier. Jernbaneudvalget af 1912 eller Sparekommissionen, som man almindelig kalder den, blev enig om, at de, som fik Ansættelse efter den Tid, ikke skulde have Fribefordring til deres Familier, ligesom Fribefordring blev frataget Pensionister, som fik Afsked efter 1912. Overfor dette sidste Spørgsmaal om Fribefordring for Pensionister har Ministeren stillet sig saa velvillig, at han paa sidste Aars Finanslov stillede Forslag om 2,000 Kr. til Bestridelse af disse Udgifter, idet Ministeren her i Salen i øvrigt indrømmede, at Forslaget ikke betød en direkte Udgift af 2,000 Kr. Dette Forslags Gennemførelse vakte Glæde hos mange af disse gamle Pensionister, disse gamle Mennesker, som har arbejdet paa forskellig Vis i Statsbanernes Tjeneste.